

103. sz. Ajánlás

a heti pihenőidőről a kereskedelemben és az irodai munkahelyeken

A Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Általános Konferenciája,

Amelyet a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Igazgató Tanácsa hívott össze Genfben, és amely 1957. június 5-én negyvenedik ülészakára ült össze,

Miután úgy határozott, hogy különböző javaslatokat fogad el a heti pihenőidőről a kereskedelemben és az irodákban, amely kérdés az ülészak napirendjének ötödik pontjaként szerepelt, és

Miután úgy döntött, hogy ezeket a javaslatokat a kereskedelemben és az irodákban a heti pihenőidőről szóló 1957. évi Egyezményt kiegészítő Ajánlás formájában adja közre,

a mai napon, 1957. június 26-án elfogadja az alábbi Ajánlást, amely a „Heti pihenőidőről (kereskedelem és irodai munka) szóló 1957. évi Ajánlás” néven idézhető:

Mivel a Heti pihenőidőről (kereskedelem és irodák) szóló 1957. évi Egyezmény rendelkezik a heti pihenőidőről a kereskedelmi létesítményekben és irodákban és kívánatos annak rendelkezését kiegészíteni;

A Konferencia a következő rendelkezések alkalmazását ajánlja:

1. Azokra a személyekre, akikre a Heti pihenőidőről (kereskedelem és irodák) szóló 1957. évi Egyezmény vonatkozik, a lehető legnagyobb mértékben jogosultnak kell lenniük 36 óránál nem kevesebb heti pihenőidőre, amelynek gyakorlatilag lehetséges esetekben meg nem szakított időtartamnak kell lennie.

2. A kereskedelemben és az irodákban a Heti pihenőidőről (kereskedelem és irodák) szóló 1957. évi Egyezmény 6. cikkében meghatározott heti pihenőidőt, amennyiben ez gyakorlatilag lehetséges, úgy kell kiszámítani, hogy az éjféltől éjfélig tartó időszakot magába foglalja, és ne foglalja magába az éjféltől éjfélig tartó időszakot közvetlenül a megelőző vagy követő egyéb pihenőidőszakokat.

3. A Heti pihenőidőről (kereskedelem és irodák) szóló 1957. évi Egyezmény 7. cikkében meghatározott különleges pihenési konstrukciónak biztosítania kell-

- (a) hogy azok a személyek, akikre az ilyen különleges konstrukciók vonatkoznak, három hétnél hosszabb ideig ne végezzenek munkát anélkül, hogy megkapnák azokat a pihenő időszakokat, amelyekre jogosultak; és
- (b) hogy amennyiben nem lehetséges 24 egymást követő órából álló pihenő időszakokat biztosítani, a pihenő időszakok 12 óránál nem kevesebb megszakítás nélküli pihenésből álljanak.

4.

(1) A tizennyolcadik életévüket be nem töltött fiatal személyeknek minden gyakorlatilag lehetséges esetben heti két nap megszakítás nélküli pihenőidőt kell biztosítani.

(2) A Heti pihenőidőről (kereskedelem és irodák) szóló 1957. évi Egyezmény 8. cikkének rendelkezéseit nem lehet tizennyolcadik életévüket be nem töltött fiatal személyekre alkalmazni.

5. Bármilyen olyan létesítményben, amelyben a foglalkoztatott személyek bármelyikére nézve a heti pihenőidő eltér a nemzeti gyakorlat által kialakított időszaktól, az érintett személyeket tájékoztatni kell a heti pihenőidő napjairól és óráiról a létesítményben vagy más alkalmas helyen jól láthatóan kihelyezett értesítések révén vagy a nemzeti jognak és gyakorlatnak megfelelő bármilyen más módon.

6. Megfelelő intézkedéseket kell hozni olyan nyilvántartások vezetésének biztosítására, amelyekre szükség lehet a heti pihenőidőre vonatkozó intézkedések és különösen a következők tekintetében tett intézkedések nyilvántartásának helyes adminisztrációjához-

- (a) olyan személyek, akikre különleges heti pihenőidős program vonatkozik a Heti pihenőidőről (kereskedelem és irodák) szóló 1957. évi Egyezmény 7. cikkének rendelkezései szerint;
- (b) olyan személyek, akikre a Heti pihenőidőről (kereskedelem és irodák) szóló 1957. évi Egyezmény 8. cikkében szereplő ideiglenes mentességek vonatkoznak.

7. Olyan esetekben, amelyek a Heti pihenőidőről (kereskedelem és irodák) szóló 1957. évi Egyezmény 9. cikke nem vonatkozik, mivel a béreket nem törvényekkel és rendeletekkel szabályozzák vagy azok nem az igazgatási hatóságok ellenőrzése alatt állnak, kollektív szerződésekben vagy más módon kell rendelkezni annak biztosításáról, hogy az Egyezmény szerint hozott intézkedések alkalmazása nem eredményezi az Egyezmény körébe tartozó személyek jövedelmének csökkenését.